

1. Benvinguda a l'hotel, marieta!

—Una marieta! —va cridar una nena que jugava al pati—. A l'hotel hi ha entrat una marieta!

A principi de curs, el grup de tercer havia construït un hotel d'insectes al costat de l'hort de l'escola i, des d'aleshores, hi havien arribat borinots, abelles, vespes solitàries, aranyes i també algun escarabat. Però, de marieta, encara no n'hi havia entrat mai cap.

L'hotel era de fusta, sense pintar ni envernissar. Tenia tres pisos i una teulada. L'havien posat damunt d'unes columnes de totxo que l'aixecaven del terra i el protegien de la humitat i, a dins, hi havien posat canyes, pinyes, troncs foradats, escorça, fullaraca seca... tot molt ben organitzat perquè els insectes es posessin allà on més els agradés.

—Bona tarda! —va saludar la marieta—. Voldria una habitació per passar-hi l'hivern. Si pot ser, que hi toqui el sol tot el dia, que jo necessito una mica d'escalforeta.

—Benvinguda sigui, senyoreta! —li va respondre un escarabat, tot ell molt educat—. Però s'ha ben equivocat. Jo no hi treballo en aquest hotel; només hi estic allotjat.

—Ep! Que a la planta baixa ja no s'hi cap! —va remugar una aranya—. Això més aviat és un refugi i no un hotel, i aquí cadascú s'apanya!

—Té raó, l'aranya —va dir l'escarabat—. Busqui més amunt, potser hi troba algun forat.

A la marieta no li van semblar gaire còmodes les pinyes i l'escorça del primer pis, i el que deia l'aranya era veritat: estava tot ocupat. Sobresortien un munt d'antenes entre les escates de les pinyes, i tot d'ullets brillants l'espiaven d'amagat.

Estava cansada de tant volar i volia descansar, però, com que no hi havia ascensor li va tocar escalar.

De sobte, tres tisoretetes li van barrar el pas.

—Ep, tu! Es pot saber on vas?

—Com que aviat farà fresqueta, busco un lloc on hivernar —va respondre la marieta.

—Doncs aquí no t'hi pots pas quedar, que ja hi estem prou estretes! —van rondinar les tisoretetes, tot posant-se dretes.

De l'espant, la marieta va fer un salt i va anar a espetegar prop d'un cau. Allà, mig camuflat entre l'escorça, l'esperava un centpeus afamat:

—Estic de sort! —va celebrar el centpeus—. El sopar m'ha arribat volant; avui menjaré marieta amb fideus!

Però ella va arronsar una poteta i el va esquitxar amb la seva arma secreta: un suc groc, pudent i fastigós, que faria passar les ganes de menjar-se-la a qui fos. El centpeus, tot llarguerut, va fer un esternut, i se'n va tornar al cau esmaperdut.

Llavors, la marieta, més ràpida que una avioneta, va volar fins al segon pis i va aterrar sobre la fullaraca seca. Però, sense voler, va estripar la teranyina d'una aranyeta, que la feia servir per caçar la seva teca.

—Fora d'aquí, punyeta! —li va etzibar a la marieta.

Tot seguit, es va sentir un brunzit:

—Què hi fa aquesta aquí? —va preguntar una abella— L'heu vist bé? Però si sembla una rosella! Ai, si et veu un ocell, tan vermella!

Tothom hi deia la seva: que si la marieta feia pudor, que si no els agradava el seu color, que portava la closca bruta amb totes aquelles taques, que era perillós que es quedés a l'hotel perquè es veia massa...

La marieta es va posar a plorar. Ningú la volia allà, i com que es feia fosc, es va camuflar sobre un dels tomàquets de l'hort i adormida s'hi va quedar.

L'endemà, mentre esmorzava, va sentir una cridòria.

—Mireu, mireu! És allà, la veieu? —Les nenes i els nens que cuidaven l'hort se la miraven per tots costats— És una marieta!

—Que bonica! Quantes taques té?

—Set! En té set!

—Sobretot, no la molesteu, que no s'espanti... —els va dir la conserge—. Ens aniria tan bé que es quedés a l'hort!

La marieta tenia una gana ferotge! Li encantava el pugó i l'hort n'estava ple. Era una autèntica plaga! Aquells insectes diminuts de color verd xuclaven la saba de les plantes i les deixaven ben seques i pansides. La marieta estava encantada! S'atipava de pugó per esmorzar, per dinar i per sopar. Les fulles de les tomaqueres i de les mongeteres van recuperar el seu verd brillant i l'hort es va omplir de flors. Les hortalisses creixien més grosses que mai!

—Que vinguin més marietes! Que vinguin més marietes! —Els crits de les nenes i els nens se sentien des de l'hotel.

—Voleu dir que no ens vam equivocar fent-la fora? —va preguntar el borinot— Des que ella va arribar, hi ha nèctar de sobres a l'hort. I de pol·len no ens en falta, tampoc.

—És una bestiola estranya, però, amb ella aquí, tothom hi guanya! —va reconèixer l'aranya.

—Ens hem comportat molt malament —va afegir el bernat pudent—. Ben mirat, aquí, tothom és diferent.

A l'hotel cada vegada ho tenien més clar: la marieta s'hi havia de quedar, així que un dia la van anar a buscar.

—Venim a demanar-te disculpes —van dir-li les vespes, quan la van trobar.

—Deus pensar que som una colla d'insolents —va afegir el bernat pudent.

—Doncs, ara que ho dius, una mica sí que ho penso... —va respondre la marieta—. Abans que mal acompanyada, prefereixo viure soleta.

—Hem vingut per demanar-te que tornis a l'hotel i que t'hi quedis a viure —va dir l'escarabat—. Va, sisplau, dona'ns una altra oportunitat...

Així d'entrada, la marieta no hi volia tornar, li feia por el que pogués passar, però després s'ho va repensar i va decidir que ho tornaria a provar.

En un tronc del tercer pis hi va trobar una escletxa molt acollidora i s'hi va instal·lar. Ara, les seves veïnes són les vespes i les abelles solitàries. De tant en tant, la fa petar amb una aranya o amb algun escarabat, diu que ha fet les paus amb les tisoretetes i procura no acostar-se gaire al cau del centpeus.

Ha corregut la veu que a l'hort d'aquella escola s'hi menja el millor pugó del món! I no paren d'arribar-hi marietes. Tothom els dona la benvinguda i els ajuda a trobar un bon lloc on hivernar.

2. Frida, la castanyera

Era l'hora de dinar, i les famílies que havien anat d'excursió amb l'AFA (de l'Associació de Famílies d'Alumnes) tornaven cap a l'esplanada d'on havien sortit aquell matí. Tothom havia trobat bolets menys la Frida, que s'havia distret organitzant pluges de fulles seques i enfilant-se als arbres com una mona.

—Mira quants que en porto, Frida! —va exclamar en Nil, mostrant-li el cistell ple fins dalt—. Els més grossos són ceps, els altres són rossinyols, i aquest tan estrany d'aquí és un peu de rata.

—Un peu de què?

—De rata.

—Quina sort! Jo no n'he trobat cap.

La nena va deixar caure el seu cistell buit a terra. Es va menjar l'entrepà del dinar d'una revolada i va tornar, tota sola, al bosc. Volia portar algun bolet a casa, encara que fos de rata, però de seguida es va adonar que allò no seria fàcil; per allà ja hi havia passat tothom i només hi havien deixat els verinosos i els que tenien cucs!

De sobte, va veure una boleta punxeguda que sobresortia entre el fullam. «Què deu ser allò?», va pensar, i s'hi va acostar. Zip!, la boleta va fugir veloç com una bala, fent ziga-zaga. Era de la mida d'una pilota de tennis. Saltava enlaire, rebotava i rodolava entre les roques sense parar. La Frida va arrencar a córrer i la va empaitar.

—On s'ha ficat? —va murmurar, mirant al seu voltant, quan la va perdre de vista.

Va aixecar el cap i va descobrir, davant seu, l'arbre més gran que havia vist mai. Tenia la soca aspra, boteruda i tan ampla que calien sis o set persones per

abraçar-la. Les branques s'enfilaven rectes cap al cel i les fulles lluien de color vermell, taronja i groc, com les flames d'un gran foc. Entremig, amagades, hi havia desenes d'aquelles pilotetes punxegudes. El terra també n'era ple. En va

aixafar una amb el peu i, flop!, de dins en va sortir un fruit arrodonit, d'un marró brillant.

—Però si és una castanya! —va exclamar.

I llavors, barrabuuuum!, es va sentir un tro i va començar a ploure a bots i a barrals. Per sort, el vell castanyer tenia un forat, gran com una cova, a la soca.

La Frida no s'ho va pensar dues vegades i hi va entrar. N'hi cabien dues més com ella, allà dins! Feia olor de fusta mullada i el terra era flonjo com un coixí. S'hi estava tan bé que la nena es va adormir. La tempesta va durar només uns minuts, però la migdiada es va allargar tota la tarda.

—Potser l'hauríem de despertar... —va sentir que deia una veueta—. Aviat es farà fosc i la colla de boletaires fa estona que l'està buscant.

La Frida va obrir un ull i després l'altre. No ho estava somiant: al seu costat hi havia dues personetes diminutes. Eren dos follets del bosc, que se la miraven de dalt a baix i parlaven en veu baixa.

—I si li fem pessigolles?

—No! Pessigolles, no! —La Frida es va aixecar d'un bot—. No les suporto! Si us plau, pessigolles no!

Els follets es van espantar i van córrer a amagar-se. La Frida va sortir del tronc i es va mirar el rellotge: s'havia fet molt tard! Va fer tres passes cap a la dreta, quatre cap a l'esquerra, mitja volta... i es va aturar. Hi havia tot de follets mirant-se-la, camuflats entre les fulles del castanyer.

—A veure, deixa'm pensar... Jo perseguia una castanya... i llavors he sentit el tro i s'ha posat a ploure... He vingut fins aquí... M'he amagat en aquesta cova, i...

—Escolta noia, era a mi a qui empaitaves, i no a una castanya! —va rondinar el follet del casc punxegut—. T’he vist buscant entre la fullaraca i t’he portat fins aquí, que és on hi ha les millors castanyes del bosc!

—Ja, però és que jo buscava bolets! —es va queixar la Frida.

—Quina mania teniu amb els bolets! —va rondinar el follet—. No hi ha res millor que una bona castanya! Abans, això ho sabíeu les persones, però ja us n’heu oblidat!

—Sí, ho fèieu tot amb castanyes —hi va afegir un altre—: puré de castanya, rostit de pollastre amb castanyes, estofat de senglar amb castanyes, vedella amb bolets i castanyes, castanyes confitades, formatge de castanyes, farina de castanya, crema de castanyes, panellets de castanyes, melmelada de castanyes... Ara, en canvi, us ho mengeu tot amb patates: patates fregides, patates bullides, patates al forn... Patates i més patates!

—Quins temps aquells! —va recordar un tercer follet, traient el cap entre la fullaraca—. Sempre hi havia algú treballant al bosc! Si no era buscant bolets, era collint avellanes, nous, pinyons o castanyes, fent llenya per a l’hivern o tallant fusta per fer mobles i construir cases. Ara ho feu tot de plàstic!

—La meva àvia també ho diu això —va dir la Frida.

—És una llàstima que hàgiu canviat els boscos i el camp per la ciutat —va dir, tot seriós, el follet del barret—. Tant que ens agradava ajudar-vos d’amagat! Ens teniu ben abandonats...

—Fridaaaaa, on eeeets?! —es va sentir, tot d’un plegat.

—És el Nil! —va xisclar la nena— Soc aquí, Nil! Soc aquíííí!

Zzzuum, tots els follets van fugir d’una revolada. Quan el Nil va arribar sota el castanyer, no en quedava ni rastre.

—Per fi t’he trobat! —El seu amic la va abraçar—. Estava preocupat, fa estona que et busquem!

Ella li va parlar dels follets i de com havia arribat fins allà, que l’havia sorprès la pluja i s’havia adormit dins del vell castanyer... El Nil l’escoltava bocabadat, fins que tot d’una, se’n va adonar:

—Apa, nena! —va exclamar, assenyalant el seu cistell—. De bolets no n’has trobat, però de castanyes no en deus haver deixat ni una al bosc, eh?
La Frida va mirar el seu cistell i es va quedar de pasta de moniato! Els follets li havien omplert de castanyes. N’hi havia tantes que queien pels costats i tot!

—Moltes gràcies! —va cridar mirant enlaire, perquè ho sentissin tots—. Ens tornarem a veure ben aviat! I un dia, quan sigui gran, treballaré de castanyera i viuré al bosc!

3. Ja n'hi ha prou, Pessic!

—Quiquiriquic! —el gall de Can Xinxeta desperta el dia.

El sol treu el nas per darrere les muntanyes i el paisatge recupera els seus colors.

La lluna el saluda i abandona el cel mentre les estrelles es van apagant una per una.

El Pessic s'ha despertat amb ganes de jugar. El cadell s'enfila d'un salt sobre els seus germans, que encara dormen a la caseta. Els mossega la cua, els estira les orelles, gruny i borda sense parar. Els gossets badallen, es freguen el morret amb les potes i rondinen mig adormits.

—Ja n'hi ha prou, Pessic! —li diu la mare—. Deixa en pau els teus germans. És massa d'hora i necessiten descansar. Ves a jugar amb les gallines. Elles segur que ja s'han llevat.

I, dit i fet! El Pessic surt corrents cap al galliner i entra al ponedor sense trucar. Les lloques criden i fan bategar les ales.

—Ens has ben espantat, Pessic! —cloquegen totes alhora—. No ho veus que estem covant els ous i necessitem tranquil·litat? Ves a jugar a l'era, amb els pollets.

El gosset es disculpa i surt com un llamp del galliner. De seguida es troba amb la colla dels pollets, que juguen a tocar i parar. Sense pensar-s'ho dues vegades, agafa embranzida i comença a empaitar-los, galopant com un cavall, a tort i a dret. Però corre massa de pressa; s'entrebanca; derrapa i els passa per sobre fent un salt mortal. Sense voler, en fa rodolar uns quants per terra.

—Ja n’hi ha prou, Pessic! —piula un d’ells, mentre els altres se n’aparten—. No ens agrada jugar d’aquesta manera! Ves a empaitar la gata, que és de la teva mida, i deixa’ns en pau.

El quisso abaixa la cua i les orelles, i s’asseu en un racó. Llavors, veu la Mixeta de lluny, que juga amb una pilota. El Pessic s’amaga darrere d’un arbre i

s’imagina que és un espia. Mentre ella està distreta, se li acosta sigil·losament. S’ajup entre uns arbustos; es camufla sota la palla; s’enrosca dins d’una roda vella, i, quan ella menys s’ho espera, surt disparat de l’amagatall. La gata s’estarrufa de cap a peus, arqueja l’esquena, i esbufega ensenyant-li les dents. Ell aprofita per prendre-li la pilota i fuig com un coet.

—A que no m’atrapes! —se’n riu.

El Pessic fa cabrioles amb la pilota a la boca, i li fa la babarota. La llança enlaire i la deixa caure a prop seu. La gata s’hi acosta de puntetes, però, abans que la pugui recuperar, ell se la torna a emportar.

—Ja n’hi ha prou, Pessic! —miola la gata, malhumorada—. Això que fas no té cap gràcia! Si vols jugar amb mi, m’hauràs de respectar. Ves a divertir-te amb la cabra, a veure si t’hi atreveixes amb ella, que té unes bones banyes, i a mi deixa’m en pau!

El Pessic no entén què passa. «Ningú vol jugar amb mi!», pensa. Deixa caure la pilota i se’n va cap als corrals amb la cua entre les cames. Allà hi troba la cabra, que fa cara de pomes agres.

—Vols jugar amb mi? —li pregunta amb un fil de veu.

—Ja m’agradaria, Pessic! —bela la cabra—. Però no puc, avui em fa mal la panxa. Mira com la tinc d’inflada. Si almenys pogués menjar una mica de fonoll...

—Fonoll, vols? Jo sé on n’hi ha! —borda el Pessic.

El cadell fa mitja volta i corre a buscar-ne prop de la bassa. Torna de seguida, amb un bon manat de l’herba remeiera a la boca.

—Aquí el tens! —remena la cua, satisfet.

Mentre la cabreta mastega el fonoll, el Pessic s'asseu al seu costat i la cuida, com fa la seva mare quan ell es troba malament.

Tot d'un plegat, la cabra obre uns ulls com dues taronges, aixeca la cua i...
PRRRRRRT!.

El Pessic no havia sentit mai res semblant! Es miren l'una a l'altre sense dir res, fins que la cabra riu:

—Apa aquí! Ha, ha, ha! M'he tirat un pet gegant!

El Pessic no aguanta més i també esclata a riure. Riuen tant que rodolen per terra, i, quan sembla que ja no poden més...

PRRRRT!, un altre pet, PRRT!, PRRRT!, i un altre, i un altre. De tant de riure gairebé no poden respirar.

—Saps què? —diu la cabreta, tot d'una—. La panxa ja no em fa mal! S'ha desinflat!

—Que bé! Juguem? —proposa el gosset.

—Juguem!

Surten del corral botant d'alegria. Juguen a pica paret, a fet i amagar, a la xarranca... S'ho passen pipa plegats! Fins que la panxa del Pessic fa un rau-rau.

—Tinc gana i encara no he esmorzat! —diu el gosset—. Me'n torno cap a casa... ja continuarem demà! —i s'acomia.

De camí, es troba la gata:

—Hola, Mixeta! Juguem a passar-nos la pilota? —li pregunta—. Aquesta vegada no te la prendré... que ara ja ho he entès!

—Si és així, sí que ho vull!

El Pessic i la Mixeta juguen a passar-se la pilota sense que toqui a terra, a qui la llança més alt i qui la xuta més lluny... Fins que la panxa del gosset es torna a queixar:

—Ui! Tinc gana i encara no he esmorzat! —li explica—. Me'n torno cap a casa... ja continuarem demà!

Un tros més enllà, la colla dels pollets seu en rotllana a l'ombra.

—Hola, Pessic! Vols jugar al telèfon amb nosaltres? —li pregunten quan el veuen passar.

—I tant que sí, m'encanta aquest joc! —mou la cua, content.

Seu amb ells vigilant no aixafar-ne cap. Juguem al telèfon, a la gallineta cega, a la bomba, al joc dels disbarats... Fins que el gosset se'n recorda:

—Tinc una gana! —es queixa—. I encara no he esmorzat. Me'n torno cap a casa... ja continuarem demà!

Camina un tros més, de puntetes, per no molestar les lloques del galliner, i, per fi, arriba a la caseta. Quan els seus germans el veuen entrar, se li tiren al damunt. Fa estona que l'esperen per jugar!

—Ja n'hi ha prou! Ara us haureu d'esperar, que primer vull esmorzar!

4. La gran tempesta

Hola! Em presento: soc el Far de la Punta del Corb Marí, però tothom em coneix com el Guardià. M'encarrego d'il·luminar el mar perquè cap barca ni cap vaixell es perdi de nit.

Fa una pila d'anys que veig sortir el sol cada matí de darrere l'horitzó, i saludo caiacs i llaguts, que remen de valent; velers que llisquen sobre les ones quan bufa el vent; motos aquàtiques que juguen a empaitar-se i llanxes que sembla que sempre tinguin pressa. Però, sens dubte, les meves preferides són les barques de pesca. Surten del port quan tothom encara dorm i tornen a mitja tarda amb el peix que han pescat i les gavines xisclant darrere.

N'he vist passar de tots colors, des d'aquestes roques! Com aquella vegada que el fons marí es va convertir en un desert, ara fa molt temps.

Tot el poble n'anava ple. No es parlava d'una altra cosa: en poques setmanes, els prats de posidònia havien desaparegut, i allà on abans hi havia grans matolls de cintes verdes dansant sota l'aigua, s'hi havia format un immens desert sense vida. No en quedava res dels jardins d'algues, anemones i coralls que decoraven les roques, ni tampoc dels peixets, els crancs o les estrelles de mar que s'hi amagaven. Només hi havia aigua, roques i sorra, com si una gran excavadora submarina s'ho hagués endut tot.

Les barques del poble cada dia atrapaven menys peix amb les seves xarxes. La gent estava preocupada perquè al mercat no hi havia llenguado, ni gambes, ni pops, ni sípia, ni rap.

Fins que, un bon dia, va passar una cosa que ho canviaria tot!

Feia sol i, com sempre, les barques van sortir a pescar: el *Menut*, l'*Esperança*, la *Caleta*, la *Tecla*, el *Xaloc*... i moltes altres de les quals ja no recordo el nom.

De sobte, uns núvols van enfosquir el cel i el vent va començar a bufar, udolant com un llop enrabiat. Les onades cada vegada eren més altes i van decidir tornar.

La Xesca, la faronera que vivia dins meu amb la seva família, em va encendre la llanterna i va fer sonar la campana de boira ben fort, per si algú no em veia, que em pogués escoltar.

A l'hora de berenar totes les barques havien tornat sanes i estàlvies a port, però, ai, quan va arribar la nit! Sempre la recordarem com la pitjor nit de la nostra història. El mar rugia com un lleó, els trons ressonaven de fons, i el cel, negre com el carbó, s'encenia amb cada llampec. Les onades eren tan altes que semblaven muntanyes, saltaven l'espigó i entraven fins al port amb tota la seva força. L'aigua picava contra les roques, m'esquitxava i se m'enfilava fins dalt de tot de la torre. La Xesca no es va moure de la llanterna en tota la nit, vigilant que la llum no s'apagués, mentre la seva família feia torns per tocar la campana, que no va parar de sonar mentre va durar el temporal. Fèiem un bon equip!

L'endemà, quan va sortir el sol, el port era un garbuix de barques, enfilades les unes sobre les altres. No en quedava cap de sencera! A l'aigua hi suraven timons, pals trencats i veles estripades. Hi havia trossos de barca i manyocs de corda i de xarxa pertot arreu. Des d'aquí dalt, la Xesca i jo veiem com les persones sortien de les seves cases i baixaven fins el port. Un cop allà, es posaven les mans al cap! No s'havia vist mai res d'igual, al poble!

Però, com deia sempre la Xesca: la gent de mar està feta d'una altra pasta i no es rendeixen mai! I així va ser. Van comprovar que ningú havia pres mal i després van fer el cor fort i es van posar a treballar.

A les drassanes no s'hi cabia de tanta gent que hi havia. Cadascú s'ocupava d'una feina diferent: a la fusteria de ribera hi havia mestres d'aixa canviant pals i taulons; al taller mecànic s'hi reparaven motors, i al de pintura, les barques

recuperaven els seus colors. Qui sabia cosir, apedaçava veles i xarxes al moll, i la resta netejava la platja, la llotja i el port.

La feina va durar setmanes! I quan per fi totes les barques van estar a punt, van sortir a pescar de nou: el *Menut*, l'*Esperança*, la *Caleta*, la *Tecla*, el *Xaloc*... i moltes altres de les quals ja no recordo el nom. Hi eren totes!

Mentre s'allunyaven, camí de l'horitzó, un dels grumets va veure alguna cosa que es movia al fons: eren fulles de posidònia! N'hi havia pertot arreu! Es gronxaven com si sota l'aigua hi bufés el vent. Entre les roques hi tornaven a

créixer algues, anemones i corall, i els peixets nedaven fent corredisses. També havien tornat les estrelles de mar, els crancs i els eriçons.

Aleshores ho van entendre: mentre reparaven les barques, el mar havia descansat, i aquell desert submarí s'havia convertit, de nou, en un jardí preciós i ple de vida.

I encara van passar més coses bones aquell dia! Les xarxes sortien tan plenes de peix que semblava que haguessin de rebentar. Van pescar llobarros, orades, molls, llenguados, sípies, gambes, pops... Feia molt de temps que no es veia una pesca com aquella, les barques van tornar carregades fins dalt a port, i tot el poble ho va celebrar amb una gran festa.

Des d'aleshores han posat unes normes i tothom les respecta quan surt a pescar: si atrapen peixos que encara són petits, els tornen a l'aigua perquè tinguin temps de fer-se grans; hi ha zones protegides on està prohibit calar les xarxes, i cada barca té permís per pescar una quantitat limitada de peix mentre dura la temporada.

I el millor de tot: de tant en tant deixen descansar el mar. En diuen veda. Durant unes setmanes ningú surt a pescar i aprofiten per cuidar i reparar les barques i el port.

I jo, m'ho miro des d'aquí, des de la Punta del Corb Marí, i m'ocupo d'il·luminar el camí de les barques i dels vaixells quan es fa fosc o hi ha tempesta, i, quan surt el sol, vigilo que ningú se salti les normes, per això em diuen el *Guardià*.

5. La ciutat de l'alegria

Aquesta és la història de com Rocaviva es va convertir en la ciutat de l'alegria i va deixar de ser-ho en només tres dies.

Tot va començar amb la celebració d'unes eleccions municipals per escollir la nova alcaldessa o el nou alcalde de la ciutat. Per tot arreu hi havia cartells amb fotos de les candidates i dels candidats, i, dia sí dia també, feien actes i discursos per explicar tot el que tenien pensat a la gent:

—Si voleu una vila més verda, voteu-me a mi! —deia en Florenci Romero—. Ompliré Rocaviva de parcs i plantarem arbres i flors per tot arreu.

La gent l'aplaudia. La idea d'una ciutat amb espais per jugar, passejar i fer salut els agradava.

—Voteu-me a mi! —repetia la Regina Castellví—. Faré de Rocaviva la ciutat més gran i més important de la comarca. Construïrem cases i pisos nous, obrirem botigues i grans empreses...

A ella també l'aplaudien. Si la ciutat creixia hi hauria més feina i més diners per a tothom.

Cada partit polític tenia el seu eslògan:

«Rocaviva, més verda que mai!», hi deia als cartells del senyor Romero.

«La ciutat del futur!», anunciava la senyora Castellví a la ràdio.

«La ciutat de l'alegria!» era el lema que més èxit tenia.

—Si guanyo les eleccions i soc el vostre alcalde —deia en Fèlix Alegret—, convertiré Rocaviva en la ciutat més alegre de totes! La vostra felicitat és el més important per a mi!

Aquella idea sonava tan bé, que la majoria de gent el va votar, i el senyor Alegret es va convertir en el nou alcalde. Però, per governar una ciutat com Rocaviva, no n'hi havia prou amb una persona, així que va fer un pacte amb la senyora

Castellví i amb el senyor Romero, que també els havia votat molta gent. Ella seria la regidora d'urbanisme i de comerç, i ell, el de medi ambient.

El primer dia, la gent somreia i tenia ganes de jugar, ballar i cantar. El diari només portava bones notícies, i també, la ràdio i la televisió. Tota Rocaviva era una festa! Tothom estava content!

Però el segon dia, va arribar una carta de l'Ajuntament a cada casa, i tot va canviar. La carta deia així:

Benvolgudes ciutadanes i ciutadans de Rocaviva,

Ha arribat l'hora de fer que la nostra vila sigui la més alegre del món. Per aquest motiu, tothom haurà de complir les normes següents:

1a Heu de somriure sempre.

2a A Rocaviva només hi ha lloc per a les coses bones i divertides. No en volem saber res dels vostres problemes i maldecaps.

3a L'alegria és obligatòria a tota la ciutat. Queda prohibida qualsevol emoció contrària, com ara la tristesa, l'enuig o la preocupació.

I, per això:

- Està prohibit queixar-se, i parlar de problemes i d'injustícies en general.*
- Al cinema només hi veureu comèdies, i a les llibreries i biblioteques, hi trobareu llibres que posin de bon humor. La resta, els cremarem a la foguera per Sant Joan.*
- Les persones més rialleres de cada barri rebran un premi fabulós a final d'any, i la més alegre de la ciutat, llegirà el pregó de la Festa Major.*

Des de l'Ajuntament us demanem la màxima col·laboració i us fem saber que qui no compleixi alguna d'aquestes normes haurà de pagar una multa de cent euros.

Signat: Fèlix Alegret, l'alcalde.

Aquelles paraules van deixar tothom bocabadat!

—I ara! Diu que si no riem ens tocarà pagar? —es queixaven.

—Cremar llibres? Però, quin disbarat! Això no és el que havíem votat!

El senyor Alegret els havia fet una promesa molt llatinera durant la campanya electoral, i havien caigut al parany! Si haguessin sabut que l'alegria seria obligatòria, potser no l'haurien votat.

Tot seguit, van començar els problemes. La primera multa li van posar a una noia que havia perdut el gos i el buscava preocupada. La segona, a un nen que plorava perquè s'havia fet mal en caure de la bicicleta. N'hi van posar una altra a una senyora que s'afanyava, tota nerviosa, perquè no volia fer tard a la feina, i tres multes més a un avi i els seus dos nets quan els renyava perquè es barallaven per una pilota.

Aquell vespre, tothom havia pagat alguna multa! La gent treia foc pels queixals; estava indignada!

I va arribar el tercer dia: de bon matí, a la porta de l'Ajuntament hi havia cua! Tothom volia parlar amb l'alcalde.

Com que tanta gent no hi cabia al seu despatx, el senyor Alegret va fer passar tothom a la sala de plens. Semblava una llauna de sardines, de tan plena que estava!

—Les multes no tenen res de divertit! —va comentar un noi, que era al fons de la sala.

—Si s’ha de riure per força, l’alegria no és de veritat —es va queixar una dona de cabells blancs.

—Ja us hi acostumareu, és qüestió de pràctica! —va respondre el senyor Alegret—. L’alegria és una actitud: només heu de mirar el costat bo de les coses i somriure. No és tan difícil!

Aleshores, va passar una cosa que va canviar-ho tot: va entrar una abella i va volar directa cap a l’alcalde. Zzzz... zzzzz... zzz. El senyor Alegret va obrir uns ulls com dues taronges i es va posar a saltar d’un costat a l’altre, agitant els braços com un ninot desmanegat:

—Una abella! Una abella! —cridava alarmat.

—Quedi’s quiet —li va dir una noia per ajudar-lo—. Respiri fondo i tanqui els ulls... i de seguida marxarà.

L’alcalde li va fer cas i es va calmar, llavors, algú va obrir una finestra i la bestiola se’n va anar.

—Moltes gràcies! —va sospirar—. Soc al·lèrgic a les picades i quan l’he vist venir m’he espantat!

—Doncs, ara li tocava pagar una multa, ho sap, oi? —li va recordar el noi del fons.

—Tens tota la raó! —l’alcalde es va posar vermell com un pebrot.

—La por no s’hauria de prohibir —li va explicar la noia—, perquè ens protegeix dels perills. I tampoc la tristesa, la ira, la vergonya, l’enyorança, l’avorriment... cada emoció té la seva funció.

—I què passa amb la calma, la confiança, l’amor i tantes altres? Aquestes emocions també són importants! —va reivindicar el noi del fons—. Amb l’alegria no n’hi ha prou.

—Caram, tu! Però quina llista més llarga! —es va sorprendre l'alcalde.

L'endemà mateix, va enviar una nova carta per demanar disculpes a tothom i explicar tot el que havia après a la reunió. L'alegria va deixar de ser obligatòria i no es va posar cap més multa emocional!

Des d'aleshores, totes les emocions són benvingudes a Rocaviva, i la seva gent és molt feliç.